

Kapitel 2

Søndag 13. december 2003. Hjemmebesøg

Han studerede sine egne ansigtstræk i togvinduets spejlbillede. Prøvede at se, hvad det var, hvor hemmeligheden lå. Men han så ikke noget specielt over det røde halstørklæde, kun et udtryksløst ansigt med øjne og hår, som set på baggrund af tunnelvæggene mellem Courcelles og Ternes var lige så sorte som metroens evige nat. Le Monde lå i hans skød og varslede sne, men oven over ham lå gaderne i Paris fortsat kolde og nøgne under et lavt, uigennemtrængeligt skydække. Hans næsebor udvidede sig og indåndede den svage, men klare lugt af fugtig cement, menneskesved, brændt metal, eau de cologne, tobak, våd uld og galdesyre, en lugt de aldrig fik vasket eller luftet ud af togene.

Lufttrykket fra et modkørende tog fik ruden til at vibrere, og mørket blev midlertidigt fortrængt af blege firkanter af lys, der blafrede forbi. Han trak op i frakkeærmet og så på uret, et Seiko SQ50, som han havde modtaget som delvis betaling fra en kunde. Det havde allerede fået ridser i glasset, så han var ikke sikker på, at det var den ægte vare. Kvant over syv. Det var søndag aften, og vognen var ikke mere end halvfylt. Han så sig omkring. Mennesker sov i metroen, sov altid. Særligt på hverdage. Koblede af, lukkede øjnene og lod den daglige rejse blive til et drømmeløst mellemrum af ingenting med den røde eller blå streg på metrokortet som en stum bindestreg mellem arbejde og fritid. Han havde læst om en mand, som havde siddet sådan i metroen en hel dag med lukkede øjne, frem og tilbage, og at det først var, da de skulle tømme vognen til natten, at de havde opdaget, at han var død. Og måske var han gået ned i de katakomber netop i den hensigt uforstyrret at kunne lægge en blå bindestreg mellem livet og det hinsidige i den bleggule kiste.

Selv var han i færd med at lave en streg den anden vej. Til livet. Der var kun det her job i aften og så det i Oslo, han manglede. De sidste

jobs. Så skulle han ud af katakomberne for evigt.

Der lød en skærende advarsel, før dørene klappede i igen på Ternes. De satte farten op.

Han lukkede øjnene, prøvede at forestille sig den anden lugt. Lugten af urinalkugler og frisk, varm urin. Lugten af frihed. Men måske var det sandt, som hans mor, lærerinden, havde sagt. At den menneskelige hjerne kan reproducere detaljerede billederindringer af det, man har set eller hørt, men ikke af selv den mest banale lugt.

Lugt. Billederne begyndte at flagre forbi på indersiden af hans øjenlåg. Han havde været femten år og siddet på gangen på sygehuset i Vukovar og hørt moderen gentage den mumlende bøn til apostlen Thomas, bygningsarbejdernes skytshelgen, om at Gud måtte spare hendes mands liv. Han havde hørt serbernes artilleri buldre ned fra floden og skrigene fra dem, som blev opereret inde på fødegangen, hvor der ikke længere var spædbørn, fordi kvinderne i byen var holdt op med at føde børn, efter at belejringen var begyndt. Han havde arbejdet som stikirenddrenge på hospitalet og havde lært sig at holde lydene ude, både skrigene og artilleriet. Men ikke lugtene. Der var især én lugt. Ved amputation måtte kirurgerne først skære i kødet ind til knoglen, og for at patienten ikke skulle bløde ihjel, brugte de noget, der lignede en loddekolbe, til at brænde arterierne, så de lukkede sig. Og den lugt af brændt kød og blod lugtede ikke som noget andet.

En læge var kommet ud på gangen og havde vinket moderen og ham ind. Da de nærmede sig sengen, havde han ikke turdet se på faderen, men stirrede blot på den store, brune næve, der havde taget et fast greb i madrassen og så ud, som om den prøvede at rive den i to stykker. Og det kunne den godt klare, for det var byens stærkeste hænder. Hans far var jernvrider. Det var ham, der kom ud på byggepladserne, når murerne var færdige, lagde sine store hænder rundt om enden på armeringsjernene, der stak ud af murværket, og med en rask, men nøje indøvet bevægelse vred enderne på jernstængerne sammen, så de blev filtret ind i hinanden. Han havde set faderen arbejde; det så ud, som om han vred en klud. Der var endnu ingen, som havde opfundet en maskine, der gjorde arbejdet bedre.

Han kneb øjnene sammen, da han hørte faderens stemme skringe i smerte og fortvivlelse:

“Få drengen ud!”

“Han bad selv om ...”

“Ud!”

Lægens stemme: ‘Blødningerne er stoppet, vi begynder nu!’

En eller anden greb ham under armene og løftede ham. Han forsøgte at stritte imod, men han var så lille, så let. Og da var det, at han mærkede lugten. Brændt kød og blod.

Det sidste, han hørte, var lægens stemme igen:

“Saven.”

Så klappede døren i bag ham, og han sank ned på knæ og fortsatte med at bede der, hvor moderen var stoppet. Red ham. Lemlæst ham, men red ham. Gud havde magt til at gøre den slags. Hvis Han ville.

Han kunne mærke, at nogen så på ham, så han åbnede øjnene og var tilbage i metroen. På sædet over for ham sad en kvinde med spændte kæbemuskler og et træt, fjernt blik, der flyttede sig, da det mødte hans. Sekundviseren på armbåndsuret flyttede sig rykvist, mens han gentog adressen for sig selv. Han mærkede efter. Pulsens virkede normal. Hovedet let, men ikke for let. Han hverken frøs eller svedte, mærkede hverken frygt eller glæde, ubehag eller behag. Farten aftog. Charles de Gaulle – Étoile. Han kastede et sidste blik på kvinden. Hun havde set nøje på ham, men hvis hun skulle møde ham igen, måske allerede i aften, ville hun alligevel ikke kunne genkende ham.

Han rejste sig og stillede sig ved dørene. Bremserne hvinede lavt. Urinalkugler og urin. Og frihed. Som var lige så svær at forestille sig som lugt. Dørene gik op.

*

Harry steg ud på perronen og blev stående og indåndede den varme kælderluft, mens han så på papirlappen med adressen. Han hørte dørene lukke bag sig og mærkede et let lufttryk mod sin ryg, da toget satte sig i bevægelse igen. Så begyndte han at gå hen mod udgangen.

Et reklameskilt over rulletrappen fortalte ham, at der fandtes måder at undgå forkølelse på. Han hostede som svar, tænkte “fanden heller”, stak hånden i uldfrakkens dybe lomme og fandt cigaretpakken under lommelærken og æsken med råmælkstabletter.

Cigaretten vippede i munden på ham, mens han gik gennem udgangsdøren af glas, lagde den unaturlige varme i Oslos undergrundsbane bag sig og løb op ad trapperne til Oslos særdeles naturlige kulde og decembermørke. Harry krøb automatisk sammen. Eger-torget. Den lille åbne plads var et vejkryds af gågader midt i hjertet af Oslo, hvis altså byen havde noget hjerte på denne tid af året. Forretningerne holdt søndagsåbent, da det var den sidste søndag før jul, og torvet vrimlede af mennesker, som hastede til og fra i det gule lys, som strømmede ud fra vinduerne i de beskedne firetagers bygninger med forretninger, der omgav pladsen. Harry så på poserne med de indpakkede gaver og mindede sig selv om at huske at købe noget til Bjarne Møller, der den følgende dag skulle fejre sin sidste arbejdsdag i Politihuset. Harrys chef og øverste beskytter i politiet gennem alle disse år havde endelig ført sin nedtrappingsplan ud i livet og skulle fra næste uge overgå til en stilling som såkaldt senior-specialforsker på politikontoret i Bergen, hvilket i praksis betød, at Bjarne Møller kunne gøre som han ville, indtil han blev pensioneret. Fedt nok, men Bergen? Regn og våde fjelde. Møller stammede ikke engang derfra. Harry havde altid kunnet lide – men ikke altid forstået – Bjarne Møller.

En mand ikklædt en vatteret heldragt vuggede forbi som en anden astronaut, mens han smilede bredt og blæste frostånde ud af runde, rosenrøde kinder. Krumme rygge og lukkede vinteransigter. Harry så en bleg kvinde klædt i en tynd, sort skindjakke med hul på albuerne stå ved muren ind til urmageren og trippe, mens hendes blik søgte rundt i håb om snart at finde en pusher. En tigger, langhåret og ubarberet, men klædt godt på mod kulden i varmt, moderigtigt ungt tøj, sad i yogastilling på jorden lænet op ad en lygtepæl med hovedet bøjet som i meditation og et brunt papkrus fra en cappuccino-bar foran sig. I løbet af det sidste år havde Harry set stadig flere tiggere, og

det havde slået ham, at de lignede hinanden. Selv papkrusene var de samme, som om det var en hemmelig kode. Måske var det rumvæsen-ner, som i det skjulte var i færd med at overtage hans by, hans gader. Og hvad så? Værsgo.

Harry gik ind ad døren til urmageren.

“Kan du reparere det her?” sagde han til den unge mand bag skranken og rakte ham et bedstefar-ur, som var lige præcis det: hans bedstefars ur. Harry havde fået det, da han var ung knægt på Åndalsnes, den dag de havde begravet hans mor. Han var næsten blevet forskrækket, men bedstefaderen havde beroliget ham ved at sige, at ure var noget, man gav bort, og at Harry også måtte huske at give det videre:

“Før det bliver for sent.”

Harry havde ganske glemt uret helt frem til efteråret, da Oleg havde besøgt ham i lejligheden i Sofies Gate og havde fundet sølvuret i en skuffe, mens han ledte efter Harrys Gameboy. Og Oleg, som var ni år gammel, men for længst havde banket Harry i deres fælles lidenskab – det lettere umoderne computerspil Tetris – havde helt glemt den duel, som han havde glædet sig sådan til, og var i stedet blevet siddende og havde rodet med uret og skruet på det, for at få det til at gå.

“Det er gået i stykker,” havde Harry sagt.

“Årh,” havde Oleg svaret. “Alt kan repareres.”

Harry håbede i sit hjerte, at den påstand var sand, men han havde dage, hvor han tvivlede stærkt. Alligevel spekulerede han vagt på, om han skulle præsentere Oleg for Jokke & Valentinerne og albummet, der netop hed “Alt kan repareres”. Men ved nærmere eftertanke var Harry kommet frem til, at Olegs mor, Rakel, næppe ville sætte pris på den konstellation, at hendes ekskæreste og alkoholiker prakkede hendes søn sange på, der handlede om at være alkoholiker, skrevet og fremført af en død misbruger.

“Kan det her repareres?” spurgte han den unge mand bag skranken. Som svar åbnede hurtige, kyndige hænder uret.

“Det kan ikke betale sig.”

“Betale sig?”

“Hvis du går hen til en antikvitetshandel, kan du få et bedre ur, der

virker, til en billigere penge end det, det vil koste at sætte det her i stand.”

“Prøv alligevel,” sagde Harry.

“Godt,” sagde den unge mand, der allerede var begyndt at studere indmaden og egentlig virkede ganske fornøjet med Harrys beslutning. “Kom tilbage onsdag i næste uge.”

Da Harry kom ud igen, hørte han den spinkle lyd af en enkelt guitarstreng gennem en forstærker. Tonen blev højere, da guitaristen, en knægt med spirende skæg og vanter uden fingre, drejede på en af stemmeskruerne. Tiden var inde til en af de faste før-julekoncerter, hvor kendte kunstnere stillede op og spillede og gav deres honorar til Frelsens Hær her på Egertorget. Folk var allerede begyndt at stimle sammen foran bandet, der havde taget opstilling bag Frelsens Hærs sorte julegryde, der hang ned fra et stativ midt på torvet.

“Er det dig?”

Harry vendte sig. Det var kvinden med junkieblikket.

“Det er dig, er det ikke? Du kommer i stedet for Snoopy? Jeg skal have et skud med det samme, jeg har ...”

“Sorry,” afbrød Harry hende. “Det er ikke mig.”

Hun så på ham. Hun lagde hovedet på skrå, mens hun kneb øjnene sammen, som om hun vurderede, om han løj for hende. “Jo, jeg har jo selv set dig før.”

“Jeg er politibetjent.”

Hun holdt pludseligt inde. Harry tog en indånding. Reaktionen kom forsinket, som om beskeden først havde måttet tage nogle omveje rundt om afsvedne nervetråde og ødelagte synapser. Så tændtes det matte lys af had i hendes øjne, sådan som Harry havde ventet på.

“Strømer?”

“Jeg troede, vi havde en aftale om, at I holdt jer til Plata,” sagde Harry og så forbi hende hen på sangeren.

“Puh,” sagde kvinden, der havde stillet sig op lige foran Harry. “Du er ikke narkostrømer. Du er ham, der var på tv, som havde dræbt ...”

“Kriminalpolitiet.” Harry tog hende let under armen. “Hør her. Du

finder det, du søger, på Plata. Tving mig ikke til at tage dig med på stationen.”

“Det kan jeg ikke.” Hun vred sig løs.

Harry fortrød det øjeblikkeligt og holdt begge hænder i vejret: “Sig i hvert fald, at du ikke skal købe noget her nu, så kan jeg gå videre. Okay?”

Hun lagde hovedet på skrå. Det trak en lille smule i de tynde, blodløse læber, som om hun så noget fornøjeligt i situationen. “Skal jeg fortælle dig, hvorfor jeg ikke kan gå derhen?”

Harry ventede.

“Forbi min dreng er dernede.”

Han kunne mærke, hvordan det knugede sig sammen i maven på ham.

“Jeg vil ikke have, at han skal se mig sådan her. Forstår du det, strømmer?”

Harry så ind i hendes modvillige ansigt, mens han forsøgte at formulere en sætning.

“God jul,” sagde hun og vendte ham ryggen.

Harry smed cigaretten ned i den brune, løse sne og begyndte at gå. Han ville have det her job overstået. Han så ikke på de mennesker, han mødte, og de så heller ikke på ham, men stirrede ned i sneen, som om de havde dårlig samvittighed, som om de som borgere i verdens mest gavmilde socialdemokrati alligevel skammede sig. “Fordi min dreng er dernede.”

På Fredensborgveien, ved siden af det Deichmanske Bibliotek, gjorde Harry holdt uden for nummeret, der stod på den kuvert, han havde med. Han lagde hovedet tilbage. Facaden var malet grå og sort og var nypudset. En graffitimalers våde drøm. I nogle af vinduerne hang der allerede juledekorationer som silhetter mod et blødt, gult lys i noget, der lignede varme, trygge hjem. Og det er de måske også, tvang Harry sig til at tænke. Tvang, fordi man ikke kan være tolv år i politiet uden at blive smittet af den menneskeforagt, der fulgte med arbejdet. Men han strittede imod, den ros skulle han have.

Han fandt navnet ved ringeklokken, lukkede øjnene og prøvede at

udtænke den rigtige måde at formulere sig på. Det hjalp ikke. Hendes stemme stod stadig i vejen.

“Jeg vil ikke have, han skal se mig sådan ...”

Harry gav op. Findes der nogen rigtig måde at formulere det umulige på?

Han pressede med tommelfingeren på den kolde metalknap, og et sted inde i huset begyndte en klokke at ringe.

*

Kaptajn Jon Karlsen løftede fingeren fra ringeknappen, satte de tunge plasticposer på fortovet og så op ad facaden. Bygningen så ud, som om den var blevet beskudt med let artilleri. Pudsen var faldet af i store flager, og vinduerne indtil en brandskadet lejlighed på første sal var dækket med brædder. Han var gået lige forbi Fredriksens blå bygning, men det var, som om kulden havde suget alle farver til sig og gjort alle facaderne i Hausmannsgate ens. Det var først, da han så den besatte ejendom, hvor de havde malet “Vestbredden” på muren, at det gik op for ham, at han var gået for langt. En revne i glasset i fordøren udgjorde et V. Sejrstegnet.

Jon skuttede sig i sin vindjakke og var glad for, at Frelsens Hærs uniform nedenunder var lavet af tyk, ren uld. Da Jon skulle have sin nye uniform efter Officersskolen, havde han ikke kunnet passe nogen af størrelserne i Frelsens Hærs forretning, så han havde fået udleveret noget stof og var blevet sendt til en skrædder, der havde blæst røg ind i ansigtet på ham og uopfordret fornægtet Jesus som sin personlige frelser. Men skrædderen havde gjort et godt stykke arbejde, og Jon takkede ham varmt. Han var ikke vant til, at tøj sad godt på ham. Man sagde, at det skyldtes den krumbøjede ryg. De, der havde set ham komme ned ad Hausmannsgate denne eftermiddag, havde sandsynligvis troet, at han gik foroverbøjet for at bøde af for den iskolde decembervind, der fejede isnåle og stivfrossen skidt hen ad fortovene, hvor den tunge trafik dundrede forbi. Men de, som kendte ham, sagde, at Jon Karlsen bøjede ryggen for at mindske sin egen højde. Og for at

bøje sig mod dem under sig. Sådan som han nu bøjede sig, for at 20 kr.-mønten skulle ramme det brune papkrus, der blev holdt i en beskidt, skælvende hånd ved siden af døren.

“Hvordan går det?” spurgte Jon den menneskelige bylt, der sad med korslagte ben på et stykke pap på fortovet i den flygende sne.

“Jeg står i kø til metadonbehandling,” sagde staklen tonløst og hakkende som et dårligt indøvet salmevers, men han stirrede ind i knæene på Jons sorte uniformsbukser.

“Du skulle tage en tur hen til vores café i Urtegata,” sagde Jon. “Få dig lidt varme og mad og ...”

Resten druknede i brølet fra trafikken, da trafiklyset bag dem skiftede til grønt.

“Jeg har ikke tid,” svarede bylten. “Du skulle vel ikke have en halvtredser på dig?”

Jon holdt aldrig op med at blive forbløffet over narkomaners usvilgelige fokus. Han sukkede og lagde en hundredkroneseddel ned i kruset.

“Prøv at se, om du kan finde noget varmt tøj i Fretex. Hvis ikke, har vi fået nye vinterjakker ind på Fyrllyset. Du kommer til at fryse ihjel i den der tynde cowboyjakke.”

Han sagde det med resignationen hos en, der allerede vidste, at hans gave skulle bruges til at købe narko for, men hvad så? Det var den samme historie, bare endnu et af de umulige moralske dilemmaer, der fyldte hans dage.

Jon trykkede på ringeklokken en gang til. Han så sit spejlbillede i det beskidte butiksvindue ved siden af døren. Thea sagde, at han var stor. Han var slet ikke spor stor. Han var lille. En lille soldat. Men bagefter skulle den lille soldat løbe spidsrod på Møllerveien over Akerselva, hvor den østlige del af byen og Grünerløkka begyndte, over Sofienbergparken til Gøteborggata 4, som hæren ejede og lejede ud til sine ansatte, låse sig ind i opgang B og måske hilse let på en af de andre lejere, der forhåbentligt antog, at Jon var på vej til sin lejlighed på tredje sal. I stedet ville han tage elevatoren op til fjerde, gå ad loftet over til A-opgangen og lytte efter for at høre, om kysten var klar, før

han skyndte sig hen til Theas dør og bankede deres aftalte signal. Og hun ville åbne døren og sin favn, hvor han kunne krybe ind og tø op igen.

Noget rystede.

Han troede først, at det var jorden, byen, fundamentet. Han satte den ene pose fra sig og stak en hånd ned i bukselommen. Mobiltelefonen vibrerede i hans hånd. Displayet viste Ragnhilds nummer. Det var tredje gang bare i dag. Han vidste, at han ikke kunne udsætte det længere; han måtte fortælle hende det. At han og Thea ville forlove sig. Når han først havde fundet de rigtige ord. Han lagde telefonen tilbage i lommen og undgik at se på sit spejlbillede. Men bestemte sig. Han skulle holde op med at være fej. Blive modig. Blive en stor soldat. For Thea i Gøteborggata. For sin far i Thailand. For Herren i himlen.

“Hvad nu?” gjaldede det i højtaleranlægget over ringknapperne.

“Åh hej. Det er Jon.”

“Hvem?”

“Jon fra Frelsens Hær.”

Jon ventede.

“Hvad vil du?” smældede stemmen.

“Jeg kommer med noget mad. I trænger måske til ...”

“Har du cigaretter?”

Jon sank noget og stampede med støvlerne i sneen. “Nej, jeg havde kun penge nok til mad den her gang.”

“Fandens også.”

Der blev stille igen.

“Hallo?” råbte Jon.

“Ja. Jeg tænker.”

“Hvis du vil, kan jeg komme tilbage senere.”

Åbningsmekanismen brummede, og Jon skyndte sig at skubbe døren op.

Inde i opgangen flød det med avispapir, tomme flasker og gule isklumper af urin. Men kulden sørgede i det mindste for, at Jon slap for at indånde den gennemtrængende, sursøde stank, der fyldte opgangen på dage med mildt vejr.

Han forsøgte at gå med lette trin, men det endte alligevel med, at han trampede på trappetrinene. Kvinden, der stod og ventede på ham i døren, havde blikket fæstnet på poserne. For at undgå at se direkte på ham, tænkte Jon. Hun havde det opsvulmede, oppustede ansigt, der er resultatet af mange års rus, var overvægtig og bar en beskidt, hvid T-shirt under morgenkåben. Der stod en vammel stank ud fra døråbningen.

Jon standsede på trappeafsatsen og satte poserne fra sig. “Er din mand også hjemme?”

*

“Ja, han er hjemme,” sagde hun på blødt fransk.

Hun var pæn. Høje kindben og store, mandelformede øjne. Smalle, blodløse læber. Og velklædt. Den del af hende, som han kunne se gennem åbningen i døren, var i hvert fald velklædt.

Han rettede automatisk på det røde halstørklæde.

Sikkerhedslåsen mellem dem var af solid messing og var fæstnet til en tung egetræsdør uden navneskilt. Da han havde stået uden for bygningen i Avenue Carnot og ventet på, at portnerkonen skulle åbne døren, havde han bemærket, at alt virkede nyt og dyrt, dørbeslagene, ringeklokkerne, låsene. Og det faktum, at den bleggule facade og de hvide markiser havde et grimt, beskidt lag af sort forurening, understregede blot det etablerede og solide ved dette nabolag i Paris. I opgangen havde der hængt originale oliemalerier.

“Hvad drejer det sig om?”

Hendes blik og tonefald var hverken uvenligt eller venligt, men skjulte måske en smule skepsis på grund af hans dårlige franske udtale.

“En besked, *madame*.”

Hun tøvede. Men handlede til sidst som forventet:

“Javel. Vent her, så skal jeg hente ham.”

Hun lukkede, og låsen gik i med et velsmurt klik. Han stampede med fødderne. Han burde lære sig bedre fransk. Hans mor havde terpet det engelske ind i ham om aftenen, men hun havde aldrig

kunnet få styr på hans franske. Han stirrede på døren. Fransk åbning. Fransk visit. Pæn.

Han tænkte på Giorgi. Giorgi med det hvide smil var ét år ældre end ham selv, altså fireogtyve nu. Var han stadig lige pæn? Blond og lille og net som en pige? Han havde været forelsket i Giorgi, fordomsfrit og betingelsesløst, som kun et barn kan blive forelsket i et andet.

Han hørte skridt inde fra lejligheden. En mands skridt. Rumsteren med låsen. En blå streg mellem arbejde og frihed, herfra til sæbe og urin. Snart kom sneen. Han gjorde sig klar.

*

Mandens ansigt åbenbarede sig i døråbningen.

“Hvad fanden vil du?”

Jon løftede plasticposerne og prøvede at smile. “Friskbagt brød. Det lugter godt, ikke sandt?”

Fredriksen lagde en stor, brun hånd på kvindens skulder og skubbede hende væk. “Det eneste, jeg kan lugte, er kristenblod ...” Det blev udtalt med en klar, ædruelig udtale, men de udvandede iriser i det skæggede ansigt fortalte en anden historie. Øjnene forsøgte at fokusere på indkøbsposerne. Han lignede en stor og kraftig mand, der var krympet indvendigt. Som om skelettet, selv kraniet, var blevet mindre inde under huden, som nu hang tung og tre numre for stor ned fra det ondsksfulde ansigt. Fredriksen strøg en beskidt finger hen over de friske sår på næseryggen.

“Skal du ikke forkynde noget nu?” spurgte Fredriksen.

“Nej, jeg ville egentlig bare ...”

“Åh, hold nu op, soldat. Du skal vel have lidt igen for det der, skal du ikke? For eksempel min sjæl.”

Jon skuttede sig i uniformen. “Det er ikke mig, der tager sig af sjælene, Fredriksen. Men jeg kan klare lidt mad, så ...”

“Men du skal vel prædike lidt først?”

“Som sagt, så ...”

“Præk!”

Jon blev stående og så på Fredriksen.

“Præk med den lille, våde fiskekæft du har!” brølede Fredriksen. “Præk, så vi kan spise din mad med god samvittighed, din nedladende kristendjævel. Kom nu, få det nu overstået! Hvad er beskeden fra Gud i dag?”

Jon åbnede munden og lukkede den igen. Sank. Prøvede igen, og denne gang kom der lyde fra stemmebåndene. “Beskeden er, at han gav sin søn, for at han skulle dø ... for vore synders skyld.”

“Du lyver!”

*

“Nej, det gør jeg desværre ikke,” sagde Harry og så på mandens forfærdede ansigt i døråbningen foran sig. Der lugtede af middagsmad, og han kunne høre klirrende bestik i baggrunden. Et familiemenneske. En far. Indtil nu. Manden kløede sig på underarmen og havde blikket fæstnet på et sted over Harrys hoved, som om der stod nogen og bøjede sig over ham. Den kløende bevægelse lavede en raspende, ubehagelig lyd.

Lyden af klirrende bestik var holdt op. Slæbende skridt stoppede op bag manden, og en lille hånd lagde sig på hans skulder. Et kvindeansigt med store, bange øjne tittede frem:

“Hvad er der, Birger?”

“Politibetjenten her er kommet med en besked,” sagde Birger Holmen tonløst.

“Hvad er der?” sagde kvinden og så på Harry. “Er det vores dreng? Er det Per?”

“Ja, fru Holmen,” sagde Harry og så angsten krybe ind i hendes øjne. Han fandt igen de umulige ord frem. “Vi fandt ham for to timer siden. Deres søn er død.”

Han var nødt til at slippe hendes blik.

“Men han ... han ... hvor ...” Hendes blik bevægede sig fra Harry op på manden, som kløede og kløede sig på armen.

Han kommer snart til at bløde, tænkte Harry og rømmede sig. “I

en container i Bjørvika. Det var, som vi havde frygtet. Han har været død i et stykke tid.”

Det virkede, som om Birger Holmen pludselig mistede balancen, og han vaklede baglæns ind i den oplyste entre og greb fat i en stumtjener. Kvinden trådte frem i døråbningen, og Harry kunne se manden falde på knæ bag ved hende.

Harry trak vejret dybt og stak hånden ind i frakkens inderlomme. Metallet i hans lommelærke var iskoldt mod hans fingerspidser. Han fandt en kuvert og trak den frem. Han havde ikke læst brevet, men kendte kun indholdet alt for godt. Den officielle, korte meddelelse om et dødsfald, ribbet for unødvendige ord. Budskabet om død som en bureaukratisk handling.

“Jeg beklager, men det er mit job at give jer det her.”

*

“Dit job at gøre hvad?” spurgte den lille, midaldrende mand med den overdrevne mondæne franskuftale, som ikke kendetegner overklassen, men dem, som bestræber sig på komme op i den. Den besøgende betragtede ham. Alt stemte med fotografiet i kuverten, til og med den ydmyge slipseknude og den løse, røde rygejakke.

Han vidste ikke, hvad denne mand havde gjort galt. Han havde næppe skadet nogen fysisk, for til trods for irritationen i ansigtet var kropssproget defensivt, næsten ængsteligt, selv her i døren til hans eget hjem. Havde han stjålet penge? Måske begået underslæb? Han kunne godt ligne en, der arbejdede med tal. Men det drejede sig ikke om store beløb. På trods af sin nydelige kone lignede han mere en, der stak lidt til side nu og da. Måske havde han været utro og var gået i seng med konen til den forkerte mand. Nej. Små mænd, der bare har lidt mere end en middelstor formue og koner, som ser meget mere tiltrækkende ud end dem selv, er som regel meget mere optaget af, om *hun* er utro. Manden irriterede ham. Måske var det netop det, det handlede om. Måske havde han bare irriteret en eller anden. Han stak hånden ned i lommen.

“Mit job,” sagde han og lagde løbet på en Llama MiniMax, som han havde købt for kun trehundrede dollars, mod den stramme sikkerhedskæde af messing, “ ... er det her.”

Han sigtede langs lyd-dæmperen. Den bestod af et enkelt metalrør, der var skuet fast til løbet på skruegangene, som han havde fået boret ud hos en smed i Zagreb. Den sorte gaffatape, der var snurret rundt om overgangen, var kun sat på, for at den skulle være lufttæt. Han kunne selvfølgelig have købt en kvalitetslyddæmper til over hundrede euro, men hvorfor det? Ingen af dem kunne under nogen omstændigheder dæmpe lyden af en kugle, der passerede lydmuren, af den varme gas, der mødte den kolde luft, de mekaniske metaldele i pistolen, der slog mod hinanden. Det var kun i Hollywoods virkelighed, at pistoler med lyd-dæmpere lød som popcorn under et låg.

Smældet lød som et piskeslag, og han trykkede ansigtet mod den snævre døråbning.

Manden på billedet var forsvundet fra døråbningen. Han var faldet bagover uden en lyd. Belysningen i gangen var dunkel, men i spejlet på væggen så han lyset fra døråbningen og sit eget ene opspilede øje indrammet i guld. Den døde lå på et tykt, mørkerødt tæppe. Persisk? Måske havde han alligevel penge.

Nu havde han kun et lille hul i panden.

Han så op og mødte hustruens blik. Hvis det var hustruen. Hun stod på dørtrinnet til et andet værelse. Bag hende hang der en stor, gul lampe af rispapir. Hun holdt hånden op for munden og stirrede på ham. Han sendte hende et kort nik. Så lukkede han forsigtigt døren, stak pistolen tilbage i skulderhylsteret og begyndte at gå ned ad trappen. Han brugte aldrig elevatoren, når han trak sig tilbage fra et overstået job. Eller lejede biler eller motorcykler eller andre ting, der kunne gå i stå. Og han løb ikke. Snakkede ikke, råbte ikke, så stemmen kunne bruges i et signalement.

Tilbagetrækningen var den mest kritiske del af et job, men også den, han bedst kunne lide. Det var som at svæve, et drømmeløst ingenting.

Portnerkonen var kommet ud og stod foran døren til sin lejlighed i

stuen og stirrede rådvildt på ham. Han hviskede en afskedshilsen, men hun gloede blot tavst tilbage. Når hun om en times tid skulle afhøres af politiet, ville de bede om et signalement. Og hun ville give dem et. Af en middelhøj mand med et almindeligt udseende. Tyve år gammel. Eller måske tredive. I hvert fald ikke fyrré. Troede hun.

Han kom ud på gaden. Paris buldrede lavt som et tordenvejr, der aldrig kom nærmere, men som heller aldrig blev overstået. Han kastede sin Llama MiniMax i en affaldscontainer, han havde udvalgt på forhånd. To nye, uaffyrede pistoler af samme mærke lå og ventede på ham i Zagreb. Han havde fået mængderabat.

Da lufthavnsbussen en halv time senere passerede Porte de la Chapelle på motorvejen mellem Paris og Charles de Gaulle-lufthavnen, var luften fuld af snefnug, der lagde sig mellem de spredte, bleggule strå, der stivfrosne stak op mod den grå himmel.

Efter at han havde checket ind og var gået gennem sikkerhedskontrollen, gik han ind på herretoilettet. Han stillede sig ved enden af rækken af hvide urinaler, knappede op og lod strålen ramme de hvide urinalkugler i bunden af kummen. Han lukkede øjnene og koncentrerede sig om den sødlige lugt af paradiklorobenzen og parfume med citronduft fra J & J Chemicals. Den blå bindestreg til friheden manglede blot et enkelt stop. Han smagte på navnet. Os-lo.